

Arrest

nr. 142 783 van 3 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. P. ROBERT, en van attaché K. GOOSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gogiat, Punjab. U zou een ahmadi-moslim zijn. U zou wegens uw religieuze overtuiging van school gedwongen zijn. In februari 2010 zou een maulvi met zijn aanhang zijn komen demonstreren bij uw huis. Uw vader en u zouden hierna naar de politie gegaan zijn voor hulp, maar i.p.v. u te helpen zou de politie u opgesloten hebben. Na enkele uren en na het betalen van smeergeld zouden jullie vrijgelaten zijn. Enige tijd later zou er weer een demonstratie voor uw woning geweest zijn. Hierna zou u naar Lahore gevlucht zijn. In april 2010 zou u in Lahore afgeslagen zijn door enkele jongens. U zou tevergeefs naar de politie gegaan zijn voor hulp. Op 28 mei 2010 zou u onderweg geweest zijn naar de ahmadi-moskee in Ghari shao, Lahore, toen u schoten hoorde. Er was een zware aanslag op de moskee gepleegd. U zou naar Rawalpindi gevlucht zijn. Hier zou u weer geslagen zijn door jongeren. U zou opnieuw tevergeefs naar de politie

gegaan zijn. U zou hierop besloten hebben om Pakistan te verlaten. Op 29 september 2010 zou u Pakistan per vliegtuig verlaten hebben. Op 30 september 2010 diende u een eerste asielaanvraag in België in.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart voor.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 1 oktober 2013 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan uw vluchtroute naar België en uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Op 14 januari 2014 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing bevestigd. U ging niet in beroep bij de Raad van State.

U diende op 17 februari 2014 nog een aanvraag tot regularisatie in die u werd geweigerd op 1 april 2014. U hebt verder in de zomer van 2014 in België een traditioneel huwelijk gesloten met Khalid Malik Rahwial.

Op 9 februari 2015 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en wegens uw illegaal verblijf opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas. U diende op 4 maart 2015 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde in België te zijn gehuwd en daarom niet te kunnen terugkeren naar Pakistan. U verwees verder naar uw activiteiten voor de ahmadi-gemeenschap in België.

Ter staving van die tweede asielaanvraag legde u een bundel documenten neer die uw advocaat verzamelde: een kopie van uw paspoort van 2008 met verschillende stempels, kopieën van tickets die uw reis in 2010 zouden bevestigen, kopieën van verblijfsdocumenten van allerlei familieleden van u die in België en buurlanden verblijven, een kopie van een attest van gezinssamenstelling opgemaakt in Lier op 13 februari 2015, een kopie van een huwelijksattest van u en Malik Rahwial Khalid (betreffende een religieus huwelijk in België), kopieën van twee krantenartikelen, kopieën van foto's van bepaalde acties die in Pakistan tegen ahmadi worden ondernomen, een kopie van attest van donatie aan de gemeenschap in België, een kopie van attest van functie van u in de gemeenschap in Lier, een kopie van een brief van uzelf en een kopie van een brief van uw vrouw.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze deels verwijzen naar het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS kwam tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerm minst geloofwaardig en consistent bleken. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de RvS bevestigd. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Ten eerste geeft u heden in concreto aan dat dat u als ahmadi en dus omwille van uw religie vervolging vreest in Pakistan (zie verklaring administratief dossier). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ten tweede verwijst u naar uw specifieke problemen die u uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag en legt u bijkomende stukken neer om dit te staven. Echter, zoals reeds gesteld, verwijst het CGVS naar haar beslissing genomen in het kader van die eerste asielaanvraag waaruit blijkt dat om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan dat relaas. Het nu louter opnieuw verwijzen naar die gebeurtenissen volstaat in geen geval. Vooreerst hebt u op geen enkele wijze aangegeven waarin de beoordeling van het CGVS, in het kader van uw eerste aanvraag, foutief of verkeerd zou zijn geweest. U hebt op geen enkele wijze geprobeerd de bevindingen van het CGVS te weerleggen. Daarnaast legt u nu twee artikels neer die dat relaas zouden staven, maar deze artikels kunnen echter niets staven. Enerzijds legde u enkel kopieën neer (waardoor de bewijswaarde reeds beperkt is daar die gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden aangepast) die bovendien helemaal niet leesbaar zijn. Het is nochtans uw eigen verantwoordelijkheid om de asielinstanties in te lichten en waar mogelijk duidelijke stukken ter staving voor te leggen. U geeft ook niet duidelijk te kennen van waar deze artikels komen, tenzij een vage verwijzing naar een krant, maar dan zonder datum of andere mogelijkheid om de informatie te achterhalen. Anderzijds is het opvallend dat u die stukken nooit voordien hebt voorgelegd aan de asielinstanties, hetgeen de geloofwaardigheid ervan niet ten goede komt. Wat er ook van zij, het CGVS verwijst naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat in Pakistan op eenvoudige wijze valse en/of vervalste stukken verkregen kunnen worden.

Ten derde verwees u naar uw huwelijk in België, in de zomer van 2014, waar u verantwoordelijk zou zijn voor uw echtgenote en daarom niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan. Hierover moet het CGVS vooreerst vaststellen dat dit louter een religieus huwelijk betreft dat u op geen enkele wijze hebt trachten te legaliseren. Op 5 augustus 2014 zou de huwelijksceremonie zijn afgesloten en sinds 11 augustus 2014 zou u samen met haar wonen in België. Toch hebt u nagelaten dit legaal in orde te brengen, evenmin hebt u zelf ooit initiatief genomen om op basis hiervan een nieuwe asielaanvraag in te dienen, indien u van oordeel zou zijn dat dit uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. Daarnaast hebt u zelf nergens ten aanzien van de asielinstanties kenbaar gemaakt hoe dit huwelijk voor u zou wijzen op een vrees bij terugkeer op vervolging om redenen zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie. Wat betreft uw familiale situatie merkt het CGVS nog op dat u nu, bij het indienen van uw tweede asielaanvraag, aangeeft dat verschillende familieleden van u in België zijn (zie lijst van familieleden ingediend via een fax van uw advocaat op 5 maart 2015). Uit de informatie blijkt dat velen al lang in België zijn. Nochtans hebt u de asielinstanties daarover nooit een duidelijk zicht gegeven en lijkt het er op dat u van bepaalde familieleden trachtte hun verblijf in België te verhullen. Dit tast verder uw geloofwaardigheid aan.

Ten vierde legde u nu een kopie van uw paspoort neer om zodoende uw reisweg te staven. Maar opnieuw kan er op gewezen worden dat de kopieën slechts kopieën zijn die bovendien van zeer slechte kwaliteit zijn. Uit uw regularisatieaanvraag heeft het CGVS een goede kopie van één pagina van uw paspoort waarop uw identiteitsgegevens staan. Daaruit blijkt dat u al in 2008 over een paspoort beschikte. Uit de kopieën die u voorlegde, blijkt dat er al stempels in staan van 2009. Uw advocaat geeft in zijn schrijven aan dat het valse stempels betreft. Echter kan nergens uit worden opgemaakt dat het valse stempels zijn. De bijgevoegde kopieën van vliegtickets geven inderdaad aan dat u waarschijnlijk op 8 september 2010 van Islamabad naar Londen vloog, maar er kan niet met zekerheid uit blijken dat u niet voordien reeds Pakistan had verlaten zoals de stempels doen vermoeden. In elk geval blijkt dat u reeds begin september 2010 in Europa aankwam en toch hebt u tot 30 september 2010 gewacht om in België asiel aan te vragen. Daaruit blijkt reeds dat u blijkbaar niet direct nood had aan internationale bescherming daar u die pas hebt aangevraagd meer dan een halve maand na aankomst in Europa. Ook dit tast uw geloofwaardigheid aan.

Ten slotte geeft het CGVS nog aan dat uit uw verklaringen blijkt dat u in België actief bent binnen de ahmadigemeenschap. Daartoe legde u ook een attest neer, waarvan opnieuw moet worden vastgesteld dat het een kopie betreft die eveneens opnieuw niet goed leesbaar is. In elk geval geeft u nergens concreet aan hoe deze activiteiten een terugkeer naar Pakistan zouden in de weg staan.

U legde aldus geen enkel begin van bewijs neer dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te vrezen of een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. U kon geenszins staven dat u persoonlijk in Pakistan ooit moeilijkheden hebt gekend omwille van uw Ahmadi geloof, zoals de eerder genomen weigeringsbeslissing door het CGVS stelde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land

actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot

mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig 9 bis in dat op 1 april 2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Ter terechtzitting van 3 april 2015 blijkt dat verzoeker een ernstige inspanning heeft gedaan bijkomende en nieuwe stukken neer te leggen. Dit vindt geen weerslag in het administratief dossier nu tientallen bladzijden geheel onleesbaar zijn (zwart zijn) en de Raad niet in het minst kan nagaan of de voorgelegde stukken relevant zijn in onderhavige procedure.

2.2. Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan de Raad *“de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”*.

2.3. De Raad is van oordeel dat gezien de bijkomende informatie ter terechtzitting en de verklaringen ter terechtzitting essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, 2° moeten worden vernietigd.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 maart 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK